

Bilaga 1

”Kanske de tror att vi var vanliga”

Intervjuer av lärare på gymnasiet

Författare: Thomas Brindefalk Knutsson

Handledare: Gunilla Albinsson

Kurs: Sociologi C

Kurskod: SSOSK

Innehållsförteckning

Intervjuer med lärare	3
<i>1.1 Intervju av lärare på det individuella programmet</i>	<i>3</i>
<i>1.2 Intervju av lärare på mediaprogrammet.....</i>	<i>8</i>

Intervjuer med lärare

Här finner du svaren från de två intervjuer som utfördes i samband med kandidatuppsatsen.

1.1 Intervju av lärare på det individuella programmet

Hur tillkom det här projektet?

En dag när jag satt och åt lunch låg det ett papper på bordet där det stod våningsprojektet. Jag tänkte att det verkade spännande och läste igenom det. Det var ett förslag som var ihopsatt av elevrådets ordförande och Leif som hade suttit och spånat. Med tanke på att det hade varit sexuella trakasserier på gymnasiet där tjejer upplevde att de blivit utsatta för olika tillmälen och att de hade skrikit fula ord efter dem, varav en del killar var av utländsk bakgrund. Inte helt säker på att det bara var det, men bland annat. Då tänkte jag att om man låter den här gymnasieklassen möta någon eller ett par klasser från det individuella programmet som normalt sett inte har så mycket med varandra att göra, då kunde detta göra att de fick lite mer förståelse för varandra. De kom på den här idén med att de skulle intervju varandra. Först var de väldigt oroliga att våra elever inte skulle klara av uppgiften eller uppleva att det var alldeles för svårt, men de fick en lektion i intervjuteknik av Leif och fick de träffa eleverna vid ett tillfälle och hälsa på dem. Sen drogs det lott om vem de skulle intervju, varefter de satte sig ner och därefter jobbade de på intervjun det här personporträttet. Det gick ju bra. De var ju stolta över det de hade gjort. Därefter gjorde jag likadant inom klassen där de fick intervju varandra igen så att de befäster sina kunskaper, och sen en sista vända med samhällseleverna. Den gången blev de bara intervjuade. Där behövde de inte själva intervju.

Hur ser du att detta projekt kan bidra till ökad förståelse för eleverna och deras vänners kulturella bakgrund?

Min första tanke var väl att jag dagligen ser hur de svenska eleverna och de utländska eleverna hur de inte hade någonting med varandra att göra. De går sida vid sida men växlar aldrig några ord. De är som skuggor för varandra. Vi ville skapa gemensamma ytor. Inte så att jag som lärare kan agera vänskapsförmedlare på något sätt. Jag tror ju inte att de på något sätt skulle umgås på fritiden, även om de innerst inne skulle önska. Utan det är mer att jag tror att de kan få syn på varandra. samt att upptäcka både likheter och olikheter som finns. Alltså att upptäcka, jaha, den här tjejen med slöja, de tänkte inte så annorlunda som jag trodde. Hon var inget ufo, utan hon var en tjej på 18 år som hade liknande tankar som jag har, även om jag själv inte har slöja. Att det sitter inte i sådana attribut. Så, tanken med detta projekt var dels då som lärare är man ju hela tiden nyfiken på att pröva nya saker för att se hur de faller ut, och att ständigt utvecklas. Jag brinner för de här eleverna och vill deras väl. Och jag ser deras behov och deras längtan, framför allt, behov att få prata svenska och att få umgås med svenska jämnåriga ungdomar. Då tänkte jag att det här kan vara en första, pytteliten början,

som ett frö och kanske kan det utvecklas till något mer i framtiden när vi lärare blir lite mer vassa och luttrade. Det är ju inte första gången vi gör något sådant här heller, utan vi har ju andra projekt på gång också.

Har du sett några effekter av detta projekt?

Ja, sett eller kanske hört. Jag gick runt och lyssnade lite när jag gjorde de här intervjuerna och man hörde lite kommentarer efteråt, både när de ställde frågor och som de kom och berättade. Det var allt från att, som en svensk tjej sa då hon hade intervjuat en muslimsk tjej, att hon var väldigt chockad över att det var så mycket likheter. Hon hade aldrig trott det och det slog håll på alla hennes fördomar. Hon hade aldrig tänkt sig det att hon skulle vara intresserad av killar och utseende. Det var precis som att slöjan tog bort alla sådana inre önskningar. Då upptäckte hon att så var inte fallet. Vi hade också en muslimsk tjej som intervjuade en kille med tuppkam och det tyckte hon var spännande. Hon blev helt livrädd första gången hon såg honom men upptäckte sen att hon var oförarglig och inte ett dugg farlig. Två ytterligheter som möts. Ett möte som aldrig skulle skett annars. Det blir fiktivt men det gör ändå att de får upp ögonen för varandra och på något sätt tror jag ändå att fördomar minskar i takt med att saker kommer fram. Jag tror att fördomar uppkommer i takt med okunskap och när man får veta mer inser man att fördomarna inte alltid är så sanna.

En annan positiv effekt av detta är att jag som lärare uppe på IV har fått kontakt med lärare inom andra program inom gymnasiet. Det kan i framtiden generera andra projekt som ringar på vattnet och gör att vi spinner vidare i det här med integration. För det är en önskan som vi har. Just för att de ska lära känna varandra mer och att det skapar mindre friktion och rivalitet. Det har ju ändå varit vissa grejer här på gymnasiet där det har varit tjejer som har upplevt sig vara trakasserade av killar varav en del av dem var utländska killar. Bland annat de som har skrikit fula ord efter dem. Vi lärare är medvetna om det här och jobbar med det. Där vill jag på något sätt att eleverna ska lära känna varandra, umgås mer och göra saker mer tillsammans. Det är Workshops och det är skolarbeten...ja, det här är bara allra första början.

På vilket sätt var just detta projekt viktigt för er?

Dels var det viktigt för att när vi fick den här tanken och presenterade den för eleverna, så var det framför allt från de svenska eleverna, en del av dem, som det kom negativ respons ifrån. De blev väldigt rädda framför allt. Då blev vi som lärare ännu mer taggade att göra det här projektet. För det är rädslan som skapar fördomar. Vi kände att det här är verkligen något som det finns ett behov av. Det uttryckte både Leif och jag, då vi fungerade som representant för respektive skola. Sen var det ju också viktigt då det fanns inget givet svar på hur det skulle gå. Där är projekt alltid intressant där man som lärare inte vet vad kommer det bli i slutändan. Jag vet fortfarande inte vilka ringar på vattnet det här ger. Men jag vet att, som en kille i min klass som är duktig på att dansa och hade en

dansuppvvisning nyligen, den tjejen som intervjuade honom har varit och tittat på när han dansade. Det hade inte skett om det inte varit för det här. Och det är jättekul.

Har det fått någon annan påverkan på det allmänna klimatet i skolan?

Vi lever på något sätt väldigt åtskilda från varandra i och med att vi är uppe på sjätte våningen. De andra är där nere, så det är inte så att de ofta möter elever längre ner i byggnaden men som jag förstår hälsar eleverna på varandra och de har blivit lite mer öppna mot varandra. De har förstått att vissa fördomar var just fördomar. De tyckte nog att det var ett roligt projekt att prova på. Vi gick en vända till sedan med samhällselever och de fick intervjua våra elever och då märkte mina elever en skillnad mellan samhällseleverna och mediaeleverna. Det var rätt intressant.

Hur upplevde dina elever att få intervjua andra elever?

Jo, de var ju inte direkt avståndstagande innan som Leif beskrev att en del av de svenska eleverna var. De var nog mest nyfikna och särskilt var killarna väldigt intresserade att de kanske skulle få prata med en svensk tjej. Det är ju en dröm som de har och bland annat har jag en kille i min klass, en afrikansk kille som är väldigt glad i att han fick intervjua en lång, blond tjej. Han hade vissa fördomar om det och de stämde inte heller. Han hade fördomar om att hon var en partytjej, men det visade sig att hon var intresserad av hästar, djur och natur. Det hade han aldrig trott. Så de upplevde det nog som positivt. Samtidigt som vissa upplevde att de inte fick ut exakt den informationen de ville. Informanten var kanske blyg eller kortfattad. En tjej i min klass sökte den hon hade intervjuat ett antal gånger men han var aldrig i skolan och skolkade många gånger. Hon fick till slut försöka skapa det bästa hon kunde utifrån det material hon hade fått ihop. Hon gav upp till slut. Sen var det också väldigt roligt att få prova på någonting som man gör i en gymnasiekurs, att skriva ett personporträtt och att få lära sig den tekniken. Det har de verkligen lärt sig. Jag kan säga att resultatet inte är jättelångt från de svenska eleverna. Det är inte som dag och natt. Kanske en viss gradskillnad i bisatser och så här, men själva innehållet är ungefär densamma. Sen tror jag att de tyckte de var kul att få lära sig något nytt.

Vad var den vanligaste reaktionen?

Bland mina elever var det nog att det var spännande. Mycket spännande och kul. Lite nervositet kanske men inget påtagligt. Absolut något de skulle kunna göra igen, tror jag. Sen var de väl lite konfunderade kring hur Leif ville att de skulle skriva, det var ju en skrivprocess. Till slut fick de koll på hur de skulle göra och då var reaktionen att de var rätt stolta över det de hade presenterat. Sen vet jag inte exakt bland de svenska eleverna vad deras vanligaste reaktion var men det jag hört var positivt.

Vad skulle du vilja göra mer för att eleverna ska få ökad förståelse för varandra?

Ja, det är otroligt mycket. Just nu jobbar jag på en tanke att mina elever ska få göra en språkpraktik. När de går på det individuella programmet ska de få börja gå en dag i veckan på det program som de tänkt sig att gå. Att de då är utan sina kompisar från IV och då måste träna på att umgås med svenska elever, ja självklart kan det finnas utländska elever i de klasserna också men ja, det är ett projekt som jag skulle vilja utföra med mina elever. Annars skulle jag nog önska att det regelbundna projekt av denna typ. Det är min ansats som lärare.

Jag är alltid nyfiken att hoppa på projekt som startas. Jag tror att allt sådant är väldigt positivt. Jag tror att det är viktigt att de känner att de är en del av gymnasiet och att de är med på samma villkor som alla andra. Vi har bland annat haft Workshops i dans och sång med rap och streetdance där de möts på lika villkor och där våra elever är väldigt duktiga och har fått vara med och möta de elever på den andra gymnasieskolan som läser estetisk inriktning. Så egentligen ser jag på alla fronter att man kan öka integrationen. Det här projektet var bara en liten, liten smula av det man kan göra. Finns egentligen inga gränser för vad man skulle kunna göra. Men jag tror på att blanda upp så mycket som möjligt, och att det är på lika villkor och att man jobbar med det aktivt. Det är otroligt viktigt. Både i skola och arbetsliv. Jag skulle vilja säga att för alla utländska människor som kommer till Sverige så är integrationen redan från början otroligt viktig.

Hur tror du dina elever ser på elever med svensk bakgrund idag?

Ja, kanske med lite större ögon. Ett annat filter, att de på något sätt inser att alla kanske inte är som de trodde, och bara festar och har haft 10 flickvänner eller 10 pojkvänner, att det inte är så likriktat utan att de är olika och unika individer som de själva är. En av mina killar intervjuade en svensk kille som aldrig hade haft en flickvän fast att han var 18 år. Det tyckte han var högst märkligt. Han trodde att hans pappa hade förbjudit honom, för de var ju de glasögon han hade på sig. I den muslimska traditionen kan ju en pappa förbjuda att han inte får träffa någon flicka. Men det berodde inte alls på det, killen var bara inte intresserad, han hade inte tid med det.

Vad tror du är det svåraste i att skapa integration?

Ja, att få det naturligt så det inte blir pådyvlat. Och att man inte skapar en vi och dom känsla. Att man möts på lika villkor, så att man både ger och tar. Att det inte blir som att titta på apan i buren, utan att de får mötas på naturliga sätt. Att det blir naturliga möten. Nu kanske inte det här var världens mest naturliga möte men det var i alla fall ett försök till att öppna upp ögonen och mötas förbehållslöst, på lika villkor. Men det är väl det som är det svåra i att skapa integration. Att göra det på ett naturligt sätt. Att det inte blir så uppstylat. Men kanske är det det som är lösningen, att man bara gör det. Sen så blir det bättre och bättre på något vis. Till slut blir man rätt duktig på det. För jag tror att man kan bli mycket bättre på

integration om man jobbar på det. Jag tror knappast att man blir sämre av att försöka. Även om man inte är något proffs.

Hade ni som lärare velat ha ännu mer resurser för att kunna jobba med dessa frågor?

Svaret är självklart ja. Vi har ju sedan länge på det individuella programmet en man med utländsk bakgrund som fungerar som en länk mellan de svenska och utländska eleverna, för vi har ju både och på IV. Vi fick Manuel som är anställd uppe hos oss. Nu har det blivit så att han gör ju en hel del annat också men han finns där för den sociala biten. Spinner man vidare på det temat så skulle vi väldigt gärna vilja ha, särskilt för de utländska killarna som har ett väldigt stort behov, någon mansfigur som finns där och som kan deras bakgrund och deras traditioner och kulturer och beteendemönster de uppvisar. Han kanske skulle kunna hjälpa oss att förstå hur de tänker, för att vi på så sätt kan möta dem på ett bra sätt så att de kan fungera och lyckas i den svenska skolan, så att de integreras bra i det svenska samhället och att det i förlängningen leder till att de får jobb och att de kommer ut i arbetslivet. Där finns det en risk att vissa anses som stökiga och fastnar då på vägen. Sen så är det ju så att pengar skapar mer möjligheter att göra mer projekt, framtida projekt då. Man tänker då på sådana saker som Workshops, dans och musik. Det är ju inte gratis men det främjar ju oerhört mycket och gör ju att de får en större förståelse för varandra. Det varar ju livet ut sen. Det är svårt att känna fördomar mot någon som man vet inte egentligen stämmer, man har redan fått reda på det, man har slagit hål på den bubblan.

I mina intervjuer med eleverna kom det fram att du ibland fick fungera som extramamma. I vilken utsträckning och hur förhåller du dig till det?

Jag kan tänka mig att som lärare eller mentor så har man ju alltid den rollen, de får förtroende för en och det handlar ju mycket om det också. Man vågar öppna sig. För det kan ju alltid finnas elever som har olika problem oavsett bakgrund, där de behöver hjälp och så, men i det här fallet när man arbetar med utländska ungdomar, som är en väldigt liten grupp, som är väldigt tajt och sammansvetsad, så blir man en länk till samhället för dem. Man blir en av de få svenska personer som de verkligen känner väldigt väl. De vet ju allt om mig och mina vanor och min fritid och det bjuder man på hela tiden för att exemplifiera och få dem att förstå livsåskådning och allt. Men man fungerar också som en länk så till vida att det är ofta de får problem med att flygbiljetter ska bokas, till räkningar som inte har betalats i tid, till att kronofogden kommer. Det är allt möjligt. Missförstånd som har skett och som de har svårt att reda ut. Elräkningar som dimper ner och som är mycket högre än vad de hade tänkt sig och diverse sådana ärenden.

Sen har jag ju ensamkommande elever som är här helt utan föräldrar och som har ett stort behov av att man peppar dem i skolarbete. Varje gång någon elev fyller år blir det extra viktigt att fira dem och att man tänker på det. Det är inte säkert att de blir firade hemma för att det finns inget hem. Så det gäller att hålla en bra balans mellan skolarbete och vänskap så att det inte slår åt det ena eller andra hållet. Jag

skulle avslutningsvis kunna säga att vi håller just nu på med att i samarbete med tredjeårselever i att fotografera eleverna. Det ska bli foton till personporträttet som eleverna har skrivit. Det väntar vi på att se hur det utvecklas. De tycker ju om att bli fotograferade och det kommer nog bli väldigt populärt. Kanske kan det resultera i en utställning. De kommer nog vara väldigt stolta över att de varit med om det här. Jag tror även att det hamnar i skoltidningen en dag också.

När vi startade det här hade vi också någon tanke om att ha en social aktivitet i form av brännboll eller något. Jag vet inte om vi hinner med det. Men jag hade fortfarande kunnat tänka mig att de har tid. Vi kan frigöra den tiden lätt eftersom vi är en mindre grupp och så. Om de kan vet jag inte men det hade varit jättekul att se vad som händer då när de möts i en helt avslappnad aktivitet. Det hade jag varit väldigt nyfiken på. Ibland tar man sig vatten över huvudet och hinner inte alltid allt man vill. Men det hade varit roligt att se hur de hade interagerat med varandra och hur de hade grupperat sig och hur nyfikna de hade varit på varandra och släppt in varandra i sina grupper eller om de hade varit helt sepererade. Det hade jag velat prova. Det är ju inte så att de är några försökskaniner heller utan vi menar ju deras bästa helt klart.

Hur reagerade ni när det sattes in vakter i vintras för att mildra stöket?

Det blir ju mycket av ett ovanifrånperspektiv. När man tar in en vakt då har det ju redan gått för långt. Egentligen ska man jobba i förebyggande syfte med sådana här frågor så att de inte sker, eller att om de sker så att man har en beredskap för det och gör någonting åt det, omedelbart. Att man jobbar underifrån. Men det här blir ovanifrån och sätta in en vakt bara för att det inte ska ske. Då kan ju saker ändå ske bakom ryggen om vakten inte är där. Men det var nog en desperat åtgärd från rektorerna för de hade väl inget annat val. Faktum var att jag frågade killarna i min klass som absolut inte hade varit med och sagt någonting. Då blev de ändå förvånade över vilken laddning vissa ord hade. För dem kanske inte ordet till exempel ”hora” har den laddning som det har för en svenskfödd person. Det är ju samma som med svordomar och så, vi har ju inte samma känsla för vad ordet till exempel ”shit” betyder på engelska medan en amerikan tycker det är väldigt starkt så tycker vi att det är ganska vagt. Så är det ju när man kommer till ett nytt land. Svordomar lär man sig snabbt men de betyder inte så mycket för en. Då kan det bli fel. Det är ju en kunskap i sig att få lära sig. Där fick vi en chans att prata om de här orden och vad de betydde i förhållande till vad som är ok och vad som inte är ok. Det har vi gjort tidigare men här blev det ytterligare en påminnelse om det.

1.2 Intervju av lärare på mediaprogrammet

Vad var det som initierade det här projektet?

Lite grann var det nog allt det där som hade hänt innan. Det var ganska dramatiska dagar där med de här sexuella trakasserierna. Eftersom jag då hade elever som skrev om detta så triggade det igång något i mig där. Om man bara kunde få dem

dithän att de hejade på varandra, så tänkte jag. Alltså inte mycket mer egentligen från början utan bara hej, hej. För det räcker ju oftast. Man behöver ju inte säga någonting mer än så egentligen. Jag tror det var så enkelt. Jag har ju också i B-kursen och där får ju eleverna göra ett personporträtt om någon. Vi har jag haft lite olika varianter, det har varit yrkesgrupper med mera. Men den här gången kom det faktiskt ganska naturligt.

Bara några dagar innan dess på vägen hem fick jag en snilleblix, men ja gud, jag ska låta mina elever intervjua dem på sjätte våningen tänkte jag. De ska göra ett personporträtt av dem. Men jag tyckte att jag fick en fullständigt lysande idé där. Sen då när jag kom hem och skulle formulera det och skriva ner det till eleverna. När jag sedan när jag satt och skrev där så tänkte jag, Men snälla Leif, hur tänker du? De kan ju inte bara intervjua dem, då är det ju likadant, då är det vi och dem. Likt förbannat. Även om tanken är god så är det vi och dem i alla fall. De ska ställa upp där och de ska svara på frågor och försöka lämna ut sig och de här ska gå ner och skriva ner det här. Det funkar inte. De skulle givetvis kunna intervjua varandra. För så gör jag i ettan med mina elever. Där får de faktiskt intervjua varandra för att lära känna varandra.

Mina svenskfödda elever gör ju det här. Här är ju bara svenskfödda elever av någon underlig anledning. Jag tror inte jag har haft någon utländsk. Någon enstaka kanske. På så sätt är det obegripligt. Det var så jag skrev ihop det. Sen jag skickade det till en kollega då, för jag visste att han skulle jobba på ett projekt där uppe. Och då sa jag till kollegan, kan du inte bara kasta ut det här. Sen hoppades jag helt enkelt att någon skulle nappa. Att någon skulle ringa. Då ringde ju då Marie, det här är ju skitbra, det hoppar jag gärna på sa hon. Det var ju precis den reaktionen jag hade väntat mig. Annars hade jag ju försökt och gå upp och sporra dem.

Efter de här sextrakasserierna så reagera ledningen. Det skulle göras temaveckor, jag var själv med på ett möte. Till slut blev det i alla fall tre dagar. Det sattes igång också värdegrundsarbete, och man kallade in två stycken konsulter som fortfarande håller på med värdegrundsarbetet. Jag tror inte på det där. Jag tror inte på det där när det kommer uppifrån. De tänker att de ska ge något gott men erfarenhetsmässigt så rinner det ut i sanden, det blir en pappersprodukt av det. Det är precis vad det blev också. Temadagarna är nerlagda. Det har ju säkert med ekonomin att göra, men jag hade en elev här som gjorde sin praktik på skolan för att organisera temadagarna. Hon anlätade föreläsare och annat som skulle vara med på de här dagarna. Men det föll platt. Folk går tillbaka till sina jobb. Det är ju ingen som direkt engagerar sig i det som står skrivet, det står ju bara på ett papper.

Det är jättebra när det kommer underifrån som det här gjorde. Det förutsätter också att det är någon som tänder till på det här. I det här fallet var det Marie. För jag hade inte kunnat dra runt det själv. Det hade blivit för mycket att organisera. Jag tänkte att det kan också bli ojämlikhet för de kan lite sämre svenska där uppe. Därför tänkte jag att jag skulle i alla fall ha en snabbutbildning för dem om hur det

är att skriva en artikel. Ett personporträtt, med ingress och vilka frågor de kunde ställa. Jag jag hade en lektion med dem. Då märkte jag att de tyckte projektet var kul. Även om en kille sa någonting där som jag faktiskt aldrig glömmer. Han sa: Jag tror inte att de vill träffa oss. Men varför tror du inte det frågade jag? Nej jag vet att det är så. De kommer inte att vilja träffa oss, sa han, rakt ut.

Hur upplevde dina elever projektet?

Jätteskeptiska många av dem från början. När jag presenterade det här så fick jag frågor som, varför då, vad ska det leda till, ska vi ha tolkar med oss då eller? De markerade sådant oerhört avstånd. Vad ska det vara bra för, vad ska det leda till, vad menar du? Varför just dem? Vissa, några stycken av dem, de blev så rädda att de försökte in i det sista att slingra sig undan. Jag förstod till slut att de var panikslagna i att träffa de här människorna. Det triggade mig ännu mer egentligen. Där är två våningar emellan oss och de är rädda. Jätterädda.

Hur tror du dina elever upplever det idag, efter projektet?

Ja alltså, det är otroligt vilka positiva reaktioner det gav. Det kunde vara reaktioner som, ja, men herregud, hon var ju nästan som jag. Ja, vi tänkte likadant. Gud, vilken sjsyst kille, och så där. Sen det här med att de hälsar på varandra nu. När de springer här upp och ner. För vissa lyckades jättebra medan andra inte lika bra. Så är det. Men det blir ju också jämlikt på det sättet att jag hade skrivit upp frågor till båda grupper som de kunde använda. De kunde också strunta i dem fullständigt. Det fanns så att säga en grund så att det inte blev helt tyst under intervjun. Det tror jag var ganska viktigt, att de kunde få till det. En del följde intervjumallen nästan ordagrannat medan andra fick till desto mer ingående historier om varandra.

Har skolklimatet förändrats efter detta?

Innan det här projektet var det inte bra diskussioner på mina lektioner. Det var även andra lektioner där andra lärare tagit upp detta där det var ganska vilda diskussioner. Det fanns till och med smårasistiska reaktioner från några. Det kom diskussioner om invandringspolitik. Jag fick också personligen prata med några elever som frågade mig, det är så mycket brottslighet med dessa, ska vi verkligen intervjua dem. Ok, det var bara ett fåtal men det var ändå så. Det var till och med så att det blev en del fientligheter inom gruppen. Så högljudda var de. Sen när de väl hade löst det här så är den forna oron helt borta. Det är helt borta. Jag tror inte de hade föreställt sig att det var så sjsyssta människor som de mötte. Till och med de som de var livrädda för. De var ju fullständigt livrädda många av dem. Under intervjun när de sitter och berättar om sina pojkvänner respektive flickvänner och så där och märker att de fungerar ungefär likadant, det blir ju det en ögonöppnare för dem. Egentligen är det här väldigt enkelt. Det är löjligt enkelt. Men man pratar ofta om mötesplatser. Det gör man i alla politiska kretsar, nya mötesplatser. Det räcker dock ibland inte. Här blir det nästan ett steg längre, man tvingar dem att

prata med varandra helt enkelt. Sen att vi gjorde det här att vi lottade ut informant, vi tog ju en kortlek som vi klippte, sen fick de söka upp varandra. Det var ju som ett party det där, tyckte jag. Det var jättespännande, vem är det, kunde de fråga. Tjej eller kille, gick funderingarna. Det skapade en spänning, det var som ett party. Mingelparty. Jättetrevligt var det. Jag var inte helt säker på att vi skulle dra i land det men det verkar som det i princip är i land nu.

Har det här projektet lett till något annat projekt?

Ja, de det blev som en slutövning för de journalistelever jag hade på samhäll. Jag berättade för dem om det här projektet som fanns här. Jag sa till dem, jag har faktiskt en idé som ni skulle kunna, om det är ok för er att göra ett personporträtt på just dem. Jag pratade med Marie om det. Då gjorde vi inte så att de fick intervjua tillbaka, de här var envägs. Men det var bra på ett annat sätt, för de här samhällseleverna är ju ute efter MVG och är oerhört motiverade. De utnyttjade journalistiken. Så alla har träffat IV-eleverna i alla fall två gånger. En del har träffat dem säkert tre gånger. Det är sådana ingående berättelser och nästan kärleksberättelser det har resulterat i. Jag ska lämna upp dem till Marie idag. Jag har någon kvar. De är helt fantastiska. Det blev så otroligt bra.

Finns det andra projekt som du skulle kunna tänka dig att göra?

Jag funderar lite nu när man har den här kontakten och förmodligen är de där uppe kvar nästa termin också, i alla fall de flesta av dem. Jag vet att Marie hade en del idéer. Vad jag hade då var att från början ett eventuellt filmprojekt, att blanda in rörlig bild. Det är så många moment i det och kan vara lite småbusigt så där. Man filmar och man agerar framför varandra. Det tror jag på men jag är inte säker på att det går att genomföra. Jag ska i alla fall ta kontakt med bildläraren och se om vi kan göra något tillsammans.

Vad tror du ligger det svåraste i att skapa förståelse?

Det tror jag är, precis det här projektet, rädslan, Rädd för att ta kontakt. Det är rätt som alla säger det här med mötesplats. De får ju inte mötas och då måste vi hjälpa till med det. På något sätt, för de gör ju inte det per automatik. De gör alltså inte det. De pratar inte med dem där uppe. Det räcker att de har en annan hudfärg, att de har sjal, för att de inte ska säga ett knäpp. Ingen av dem. Jag frågade dem men ingen av dem har någonsin hälsat på dem däruppe, kände dem eller hade någon kontakt över huvud taget. Det var helt blankt. Från att de nu, i alla fall, hälsar. Jag har hört att det är säkert så att de kommer springa på varandra på stan. Det kanske är så att de kommer på samma fest någon gång. Tänk vilken styrka om de kommer fram och säger hallå, hur är läget? Bara det lilla. Jag har ingen aning och har inte brytt mig om det heller om det är några av dem här killarna som var med i det här projektet som var samma killar som stod där nere och kallade de svenskfödda tjejerna för hora, det vet inte jag. Jag har ingen aning om det.

Hade ni som lärare velat avsätta mer resurser till sådana här projekt?

Jo, självklart är det så men jag tycker i så fall att det skulle vara enkelt. Jag tror inte man ska överskatta det här med att det ska vara fler inblandade. Det bygger på entusiasm från lärare, det gör det. Det finns utrymme om man vill. Absolut. Det gäller bara att vara kreativ och inte bara tänka på sitt ämne och försöka gå utanför det en aning. Jag tror det är överskattat och jag tror heller inte att man ska sitta allt för många i större grupper och bestämma. Det rinner ut i sanden och håller inte. Det bygger nog på de enskilda. Det är så pass roligt så att jag tror att skulle man nu sätta igång med det här en gång till och man berättar om hur det här har varit så tror jag att de flesta skulle hoppa på.

Sen höll jag på med det här med bilderna. Då skulle jag vilja ha jättestora bilder snabbt och presentera projektet men det är där kommer pengarna in. Det är inte frågan om några stora pengar, det vet jag. Jag kan inte gå ner till rektorn och fråga om det här, de kommer att säga blankt nej. Det finns inte på kartan. Det är där det brister. Det är synd tycker jag.

Jag tycker till exempel att det skulle vara jättekul att göra en bok. Tänk om de fick med sig det härifrån, vad roligt det hade varit. Då kunde några ungdomar vara involverade i att redigera. Vad det hänger på är bara några fjuttiga tusenlappar. Jag kan försöka få ihop lite pengar men det är inte alls säkert att jag lyckas. Jag vet inte men man kan hoppas.

Rektorer, de vet inte om det här knappt. Att det här har försiggått. De vet bara att något har varit på gång. Jag har inte berättat det för dem. Jag tror de är så vana vid att sådana projekt inte faller ut i så gott, så det är ganska kul och presentera det här för dem nu när det är klart. För jag har inte informerat dem. Sen då Marie som har legat på. Hon är bra organisatoriskt där jag är inte bra på det. Jag fladdrar gärna iväg.

Jag tror framför allt det här när det kommer underifrån. Jag tycker framför allt det är underifrånsperspektivet och sen att man inte ska överdriva i att det ska ta så fruktansvärt mycket plats och tid. Sen interagerar men det i lektioner, eleverna har ju också nytta av det. Det står inte i några styrdokument att det här ska man göra i den här kursen. Men titta vad det finns. Det finns ju utrymme. När man tittar på vad de ska göra i en delkurs, ja, de ska kreativt skriva. Ja, då får de lära sig det.

Det man gör när man inte skapar utrymme är vissa säger att så här har man har gjort hundratals år. De här kurserna ska innehålla det här med mera. När Marie och jag då kommer och säger, ja nu gör vi det här. Då kanske de svarar, Ja, nästa vecka har jag det, sen har jag det och det och sen ska vi ha genomgång. Nej, det finns inget utrymme för det. Jag har försökt här men då är de så inrutade. Det gäller att kunna gå utanför. Jag tror att det är en av de absolut viktigaste frågorna att vi jobbar med detta. Du ser vad som händer med Rosengård och och andra förorter. Vi har det här också och där bor alla de här killarna och tjejerna. Det är

skitviktigt att de får kontakt. Jag har ju själv gått här och bara konstaterat att det är dem där uppe. Nu när jag går här däremot och det är så mycket hejande och dunkande och det bara på en månad. Jag blev förvånad bara efter att jag haft den här snabbutbildningen, sen gick jag bara tog en fika och mötte jag några av dem. Ja, tjena Leif. Det här härligt. Enkelt. Ibland krånglar vi nog till det för mycket.